gede hele Europa, ja — hele Verden lige saa vel.

En romantisk Tildragelse.

Baronessen og Alfred Nobel blev først bragt sammen ved en romantisk Hændelse. Nobel en meget rig Dynamit-Fabrikant, havde averteret efter en Dame til at føre sit Hus, men det skulde være en Dame af *Rang*. Netop paa denne Tid modsatte den Suttnerske Familie sig Ægteskabet mellem deres Søn og den unge Comtesse v. Kinsky, fordi hun ikke havde nogen Medgift. Dette bragte hende til at fatte det Forsæt at gemme sig et eller andet Sted. Saa rejste den unge Comtesse nok saa tappert til Paris, skøndt med et brudt Hjerte, hun var vel højere i Rang men havde en fattigere Pung end hendes Elsker. Det var Alfred Nobel, som modtog hende, som lyttede med Sympathie til hendes Historie, og som blev hendes varme Ven og Ridder for stedse. Vi skylder det til hende, at Opdageren og Fabrikanten af Dynamit og Krigs-Sprængstoffer støttede Fredsbevægelsen med sine Millioner og efterlod en Formue som skulde uddeles aarlig til Kvinder og Mænd, som gjorde mest for at fremme Sagen. Den Kendsgerning, at han hele sit Liv blev en Pebersvend og hendes dybt hengivne Ven, kan engang i Tiden blive Grundvolden for en international Fortælling.

Organiserer mange Fredsforeninger.

Baronessen var en virksom Deltager i at organisere Fredsforeninger i Budapest, Wien og Berlin, Venedig, Triest og i mange andre Byer. Hun er især stolt over at have hjulpet til at organisere den tysk-amerikanske Fredsforening i Ny York.

Hun bliver ofte anmodet om Bidrag af Historier, Skitser, Fortællinger og Interviews i tyske, franske og italienske Blade. Hun fører en omfangsrig Correspondance med Førerne for Freds-Bevægelsen paa begge Jordens Halvkugler. Hun rejser til Fredscongresser og giver Udkast til deres Programmer o. s. v. — o. s. v. —

Hjælper andre Reformer.

Foruden Fredsbevægelsen har Baronessen altid været en ivrig Arbejder for Forhindring af Grusomhed mod Dyr, hun virker imod Antisemitiske-Fordomme og til Gunst for Kvinders Ligeberettigelse med Mænd. Hvad hun har gjort for Kvinders højere Opdragelse, vilde i sig selv være nok til at fylde Livet for en sædvanlig Kvinde. Hendes Undersøgelser i den internationale Lov og hendes Studier i den parlamentariske og konstitutionelle Historie vilde kvalificere hende til en høj Universitets Grad. Men det er en større Hæder at have holdt Europa brændende af Enthiasiasme for Fredssagen i næsten et halvt Aarhundrede.

Baronesse von Suttner er kommet til Amerika for at være tilstede ved Chicagokvindernes Klubmøde. Hun talte til det Nationale Opdragelsesforbund i Chicago og ved den Almindelige Føderation af Kvinde Klubber i San Francisko og er i denne Sommer bleven hørt ved mange Kvinde-Klubber. Baronessen taler med et vist Vid, en optimistisk Logik og megen Kraft og har en rig og vidtrækkende Indbildningskraft; alt gennemsyret med Gløden af et varmt og elskende Hjerte.

(Efter Woman's Journal.)

Balkankrigens Rædsler.

»Her ser man, hvad Fredsvennernes Arbejde nytter til!«

Saaledes lyder det bittert fra de Mange, der opiøres over, hvor magtesløs Civilisation, Kultur og Religion staar ligeover for det Ubændige og Hadefulde der slumrer inde i Menneskets Sjæl og vækkes, naar Krigen kalder. Nutiden lægger frygtelige Mordvaaben i Hænderne paa Soldaterne. De skyder Fjenden og bliver skudte af Fjenden. Ja, Beretningerne om Haandgribelighederne er rædselsfulde over al Beskrivelse, og at Menneskets Fremskridt i Opfindelser skal benyttes til mangfoldigt at forværre Krigen er — synes vi — en stor Fejltagelse af Civilisationens Maal. Vi ser ogsaa, hvilke frygtelige Fjender Fredsforeningerne har at kæmpe med, i hvis Sold endog en misforstaaet Kultur melder sig.

Vor Nobelpristager, Frederik Bajer, har givet os en lille Artikel opstaaet hos ham, ved Angrebet paa Fredsvennernes Arbejde.

»Der ser man, hvor lidt det har frugtet!« siger man til ham. Han svarer:

»Lad os da opløse de unyttige Fredsforeninger!«

»Ja hvorfor ikke?«

»Fordi det vilde være det samme som om man, naar store Indebrande hærgede ens Land, vilde afskaffe Brandvæsenet og alle andre Institutioner, som skal tjene til at slukke Ildebrande!«

»Hvorledes forklares det da, at den ene Krigsbrand efter den anden udbryder, uagtet Fredsvennernes store Arbejde?«

»Paa samme Maade, som det forklares, at Sygdomme raser, hvor man ikke benytter — ja næppe kender — Lægernes, Hygieinikernes og alle andre Sundhedskyndiges Lærdomme og Anvisninger«.

»Sagen er, at medens Krigsvidenskaben og Krigskunsten er gammel og er dreven til den største Fuldkommenhed, saa er Fredsvidenskaben og Fredskunsten endnu, meget ung og kun lidt udviklet — ja kendes igrunden kun af nogle faa Tusinder i de mest dannede og civiliserede Lande.

De, som har ført eller ledet, og de, som har ladet sig føre, har ladet sig lede i de sidste Krige — især i Balkankrigen — hører til de mest uvidende med Hensyn til Fredssagen — ja — i de fleste Henseender«.

»Man taler om Korstog til Troens Udbredelse. Man kunde føre Korstog til Oplysning om Fredssagen, Missioner til Videns Udbredelse. Man vilde da tænde Lys, som kunde bringe Barbariets Mørke til at forsvinde.

Vilde Kvinden stille sig i Spidsen for et saadant Korstog vilde Sejren sikkert vindes!«

Frederik Bajer.

Hertil vil jeg kun svare, at alle vi Kvinder har den hemmelige Bagtanke i vor Fremstræben mod Kvindestemmeret, at ville bruge den til at erklære det Onde Krig. Hvem ved, om vi ikke engang vil gøre et Korstog mod Krigen, naar vi staar Haand i Haand?

J. M.

Fra Amerika.

Hvem omvendte Roosewelt til Kvindestemmeret?

af Ida Husted Harper.

(The Tribune, 3. September)

Da Roosewelt vendte hjem fra Afrika i 1910, gjorde han en Afstikker til Norge paa Hjemvejen for at tale i Christiania Universitet, hvor de i dette Land frigjorte Kvinder overrakte ham en Velkomst Adresse. Han bragte sin Tak derfor i et Brev, som begynder saaledes:

»*Mrs. Roosewelt og jeg har altid troet paa, at Kvinder burde have Stemmeret!*«

De erklærede herved tydeligt nok, at ingen Omvendelse nogensinde havde været nødvendig — han var *født* med denne sin Tro — men det følgende Aar i Carnegie Hall, Ny York, bliver han i Pressen citeret for at have sagt til Suffragisterne, idet han styrtede mod Døren for at undgaa at svare paa deres Spørgsmaal:

»*Omvend min Hustru og min Datter; jeg er den eneste i hele min Familie, som tror paa Kvindestemmeret!*

Uagtet alle disse Forsikringer lader det til at være nødvendigt for Omvendelsesværket bestandigt at gaa videre. Han var yderligt uigennemtrængelig for Susan B. Anthony's Besværgelser for, at han dog ikke maatte ende sit 8 aarige Præsidentskab uden at have sagt nogle Ord til Gunst for at give Kvinderne politiske Rettigheder! Lige før han forlod *det Hvide Hus*, optraadte han saa haanende lige overfor nogle Bestyrelsesmedlemmer af »det Nationale Amerikanske Forbund for Kvindestemmeret«, som opsøgte ham for at bede ham om idetmindste at give dem *nogen* Anerkendelse af deres Sag, saa de skyndsomst forlorlod ham glødende af Harme. Han ventede ikke dengang, at han atter skulde staa som en af Candidaterne til Præsidentstillingen, og Kvinderne i Washington og Californien var heller ikke da blevne frigjorte. Et Aar inden hans Præsidentskabs Ophør blev et Brev fra ham læst op fra Berkley Lyceums Scene i